

РИЈЕЧ УРЕДНИКА

Од покретања до данас („Записи“ 1927 — 1941. и „Историјски записи“ од 1948. до сада) Часопис је прошао кроз неколико фаза. Свака од њих има своје карактеристике, али то не умањује чињеницу да „Записи“ — „Историјски записи“ представљају данас незаобилазну вишетомну историју Црне Горе.

У претходном четвороброју (за 1992. годину) указали смо да је Часопис у посљедње вријеме из године у годину западао у све већу финансијску кризу. Министарство за просвјету и науку Црне Горе није имало разумијевања за ову околност. Тек „на сто молби“ уредника давало је понешто и то само за штампање око половине уобичајеног обима Часописа. Средства за лектуру, превођење резимеа на француски језик, ауторске хонораре, рецензије рукописа, рад Редакције и остало — није финансирано, што је тако рећи незамисливо за нормално излагање једног научног часописа. Са таквим невољама борио се уредник током неколико посљедњих година.

Уредник је улагао напоре да Часопис одржи. Захваљујући дугогодишњим и угледним сарадницима из Црне Горе и ван ње — који нијесу тражили хонорар а могли су своје радове објављивати у другим часописима, у томе је успио.

„Историјски записи“ су одољели и разним недаћама које се јављају у савременом изучавању прошлости Црне Горе. Поменимо само сљедеће: Нема извора који би могао доказати да Дукља, Зета и Црна Гора нијесу биле српске државе и да Црногорци нијесу Срби; у историографији је одавно познато и то да су се сви црногорски владари, почев од владике Данила па закључно са краљем Николом, осјећали национално Србима и да су припадали Српској православној цркви; познато је и то да је Подгоричка скупштина 1918. године највећи датум у историји двију српских држава — Црне Горе и Србије у последња два вијека. Па ипак, упркос свему томе, било је покушаја да се ове истине оспоре. Но, и поред тих притисака, као и објективне зависности

од финансијера, „Историјски записи“ су остали досљедни своје задатку, то јест научној истини.

Завршавајући четрнаестогодишње уређивање „Историјских записа“, желимо да захвалимо многобројним сарадницима из Црне Горе, Југославије и иностранства, рецензентима рукописа, члановима Редакције, дугогодишњем лектору Вељку Мартиновићу, преводиоцу резимеа на француски језик Јелени Малишић и свима који су на ма који начин помагали да Часопис излази и да дође до читалаца.

Када (у Црној Гори, па и Југославији) нестану ове савремене несрећне подјеле: вјерске, националне, партијске, регионалне, када се неки аматери ослободе својих заблуда, а поготово када прође вријеме коришћења и непримјерним средствима (као што су физичке пријетње неистомишљеницима и пропаганда финансирана са стране) тек онда ће се моћи научно говорити о „Историјским записима“ и њиховој улози у изучавању прошлости Црне Горе. Ослобођене свих ових данашњих несрећа и подјела, будуће генерације истраживача моћи ће несметано судити и о „Историјским записима“ и о улози Уредника у њиховом вођењу и уређивању. Наша је пак, жеља, да Часопис настави свој живот угледног научног Часописа, цијењеног и у Црној Гори и у Југославији.

Јован Р. Бојовић